

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 147/2013-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť L., K., vedenú pod sp. zn. Rvp 4829/2012 a sťažnosť Ing. P. J., K., vedenú pod sp. zn. Rvp 4830/2012, zastúpených advokátkou JUDr. E. H., K., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, namietaného porušenia čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/28/2012 zo 14. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť L. vedenú pod sp. zn. Rvp 4829/2012 a sťažnosť Ing. P. J. vedenú pod sp. zn. Rvp 4830/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4829/2012.

2. Sťažnosti L. a Ing. P. J. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2012 doručená sťažnosť L., K., vedená pod sp. zn. Rvp 4829/2012 a sťažnosť Ing. P. J., K., vedená pod sp. zn. Rvp 4830/2012 (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. E. H., K., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), namietaného porušenia čl. 17 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S/28/2012 zo 14. marca 2012 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Sťažovatelia v sťažnostiach zhodne poukazujú na skutkové okolnosti, ktoré viedli k vydaniu namietaného uznesenia krajského súdu. V sťažnostiach uvádzajú:

„... Obvodný lesný úrad v K. rozhodnutím pod sp. značkou 2006/00473 zo dňa 19. 12. 2006 rozhodol o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva v poľovnom revíri O. v prospech Občianskeho združenia poľovníkov T. Tieto nájomné zmluvy však boli uzatvorené s prenajímateľom, ktorý nebol vlastníkom poľovných pozemkov a teda ani nebol oprávnený ich prenajať...“

... Okresná prokuratúra K. [na podnet L.] podala v danej veci protest prokurátora, ktorému Krajský lesný úrad rozhodnutím zo dňa 26. 2. 2009 pod sp. značkou A/2009/00059 nevyhovel.

... voči tomuto rozhodnutiu Krajského lesného úradu podal sťažovateľ odvolanie.

... Ministerstvo pôdohospodárstva SR rozhodnutím zo dňa 12. 4. 2010 vyhovel odvolaniu sťažovateľa a vec vrátilo Krajskému lesnému úradu na nové konanie.

... Krajský lesný úrad po vrátení veci Ministerstvom pôdohospodárstva SR protestu prokurátora vyhovel. Rozhodnutie Obvodného lesného úradu K. v časti schválenia zmlúv o výkone práva poľovníctva zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

... Občianske združenie poľovníkov T. voči tomuto rozhodnutiu Krajského lesného úradu podalo odvolanie. Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR odvolaniu nevyhovel.

... Obvodný lesný úrad rozhodnutím 2011/00079-6 zo dňa 3. 5. 2011 prerušil (obnovené) konanie o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva a uložil Občianskemu združeniu poľovníkov T. nájomné zmluvy o výkone práva poľovníctva predložiť do 25. 5. 2011.

... Občianske združenie poľovníkov T. nájomné zmluvy nepredložilo..., avšak dalo podnet na Generálnu prokuratúru SR, aby preskúmala rozhodnutie Ministerstva hospodárstva SR, ktorým Ministerstvo zrušilo rozhodnutie Krajského lesného úradu K. o nevyhovení protestu prokurátora.

... Obvodný lesný úrad 2011/00079-9 zo dňa 30. 06. 2011 prerušil opäť (obnovené) konanie o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva do rozhodnutia Generálnej prokuratúry SR o tomto podnete.

... Generálna prokuratúra SR rozhodnutím VI/2 Gd 149/11-10 zo dňa 29. 7. 2011 podnetu Občianskeho združenia poľovníkov T. nevyhovela.

... Obvodný lesný úrad K. vydal predbežné opatrenie zo dňa 7. 10. 2011 pod sp. značkou 2011/00079-10, ktorým uložil Občianskemu združeniu poľovníkov T. zdržať sa výkonu práva poľovníctva až do právoplatného rozhodnutia v konaní.

... Obvodný lesný úrad K. rozhodnutím zo dňa 16. 11. 2011 pod sp. značkou 2011/00079-9 zrušil svoje rozhodnutie 2006/00473 zo dňa 19. 12. 2006 o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva v poľovnom revíri O.

... Občianske združenie poľovníkov T. sa odvolalo, pričom Krajský lesný úrad K. jeho odvolanie rozhodnutím 2012/00030 zo dňa 23. 1. 2012 zamietol.

... Občianske združenie poľovníkov T. sa obrátilo so žalobou o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu na Krajský súd v Košiciach. Tento svojim uznesením 6S/28/2012-12 zo dňa 14. 3. 2012 odložil vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného Krajského lesného úradu č. 2012/00030 zo dňa 23. 1. 2012.“

V súvislosti s namietaným uznesením krajského súdu zo 14. marca 2012 sťažovatelia argumentujú takto:

„Toto Uznesenie Krajského súdu v Košiciach výrazným spôsobom zasiahlo do práv sťažovateľa. Napadnuté rozhodnutie je odôvodnené tým, že vykonateľnosť tohto rozhodnutia by mohla spôsobiť stratu zákonného oprávnenia žalobcu (Občianske združenie poľovníkov

T.) vykonávať právo poľovníctva v poľovnom revíri O. Avšak týmto uznesením súdu bol nastolený taký stav, že vlastníci pozemkov v poľovnom revíri O. napriek tomu, že je právoplatne rozhodnuté o tom, že zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva nie sú schválené a vlastníci pozemkov preukázateľne nesúhlasia so schválením zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva sú obmedzovaní vo svojom práve vlastníť majetok. Ich vlastnícke právo je obmedzené a nemôžu využívať svoje vlastníctvo a ani prípadne poľovať na pozemkoch vo svojom vlastníctve. Naopak musia tolerovať to, že napriek ich nesúhlasu na ich vlastných pozemkoch poľuje niekto iný. Konanie súdu teda znamená taký výrazný zásah do ich základných práv a slobôd, že sú nútení domáhať sa obrany svojich práv touto sťažnosťou.

Napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach postavilo právo výkonu poľovníctva, ktoré ani nie je základným ľudským právom nad právo vlastníť majetok a právo na ochranu majetku, ktoré základnými ľudskými právami sú. Tým boli zároveň porušené aj práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a účinný prostriedok ochrany. Sťažovateľ ako ani nijakí iní majitelia pozemkov v poľovnom revíri O. P. pritom neboli pribratí v súlade s ustanovením § 250 O. s. p. do konania 6S/28/2012 na Krajskom súde v Košiciach. ...

... sťažovateľ má jednoznačne za to, že... mu rozhodnutím a postupom porušovateľa bola odňatá možnosť konať pred súdom v kvalitatívne plnohodnotnej hmotnoprávnej i procesnoprávnej línii a domáhať sa objektívneho skutkového a právneho posúdenia veci a spravodlivého rozhodnutia.

Opierajúc sa o vyššie citované právne názory Ústavného súdu SR a Súdu pre ľudské práva, dotýkajúce sa porušovania čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno na základe doposiaľ uvedeného, podľa názoru sťažovateľa konštatovať, že skutkové a právne názory o ktoré porušovateľ oprel svoje rozhodnutie, nemožno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a ospravedlniteľné, keďže rozhodnutím a postupom porušovateľa došlo k porušeniu princípu rovnosti zbrani.

Majitelia pozemkov v poľovnom revíri O. počas celého obdobia konania o schválení zmlúv o výkone práva poľovníctva vystupovali aktívne, hájili svoje práva, opakovane podávali sťažnosti na nečinnosť správneho orgánu a poskytovali všetku súčinnosť potrebnú

pre zákonné rozhodnutie správneho orgánu. V konečnom dôsledku boli nútení celú záležitosť aj medializovať a to na televíznej stanici v relácii zo dňa 15. 4. 2012.

Dôkazom nesúhlasu majiteľov pozemkov v poľovnom revíri O. so schválením a uzatvorením zmlúv o výkone práva poľovníctva s Občianskym združením poľovníkov T. je aj notárska zápisnica N 241/2012 zo dňa 3. 5. 2012 notárky JUDr. Ing A. K. zo zhromaždenia vlastníkov pozemkov v poľovnom revíri O. Táto zápisnica je prílohou sťažnosti.“

Na tomto základe sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... Základné práva [sťažovateľov] zakotvené v čl. 6 Dohovoru... ako aj čl. 46 Ústavy..., článku 13 Dohovoru..., Článku 17 Dohovoru..., článku I Dodatku č. 1 Dohovoru a čl. 20 Ústavy... Uznesením Krajského súdu v Košiciach 6S/28/2012 zo dňa 14. 3. 2012 boli porušené.

... Uznesenie Krajského súdu v Košiciach 6S/28/2012 zo dňa 14. 3. 2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

... [Sťažovateľom jednotlivo] sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 6 000,-Eur, ktoré je [im]... Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

... [Sťažovateľom jednotlivo] sa priznáva náhradu trov konania podľa dodatočného vyčíslenia ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný uhradiť na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovatelia odôvodňujú takto:

„Nakoľko na základe napadnutého rozhodnutia Krajského súdu Košice sa v poľovnom revíri O. opäť aj túto sezónu poľuje a to aj napriek nesúhlasu majiteľov pozemkov v tomto revíri. Sťažovateľovi tým vzniká značná škoda, za jednu sezónu približne vo výške 6 000 €, preto sa domáha finančného zadosťučinenia v tejto výške.“

Právna zástupkyňa sťažovateľov vyčíslila trovy právneho zastúpenia v sume 323,52 € jednotlivo za každého sťažovateľa.

Ústavný súd 4. februára 2013 vyzval krajský súd, aby sa vyjadril k sťažnostiam sťažovateľov. Krajský súd vo vyjadrení k sťažnostiam sťažovateľov z 19. februára 2013 (doručenom ústavnému súdu 21. februára 2013 pod sp. zn. 1 SprV/156/2013) zhrnul doterajší priebeh konania a poukázal na odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu, pričom uviedol:

„Za uvedenej situácie súd dospel k názoru, že pri potvrdení opodstatnenosti žalobných námietok by išlo o nezákonné a za istých právnych podmienok aj nulité rozhodnutie žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa. Tým by obidva správne orgány zásadným spôsobom vstúpili do práva a právom chránených záujmov žalobcu súvisiacich s výkonom práva poľovníctva. Súd uznal za dôvodnú obavu žalobcu spočívajúcu v tom, že podľa právneho stavu nastoleného preskúmaným rozhodnutím z 23. 01. 2012 by ktorýkoľvek subjekt, ktorý spĺňa právne podmienky uvedené v § 32 zákona o poľovníctve, mohol požiadať príslušný orgán štátnej správy na úseku poľovníctva, t. j. Obvodný lesný úrad v K. o zaevidovanie zmlúv o užívaní poľového revíru O. podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, v dôsledku čoho by žalobca stratil zákonné oprávnenie vykonávať právo poľovníctva v predmetnom poľovnom revíri, ktoré mu bolo zákonným postupom priznané.

Záverom poznamenávame, že vo veci v súlade s ustanovením § 250f ods. 2 O. s. p. bude vyhlásený rozsudok dňa 28. 02. 2013.“

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že krajský súd 28. februára 2013 v namietanom konaní rozhodol rozsudkom, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného [Krajského lesného úradu K. (ďalej len „krajský lesný úrad“)], ako aj rozhodnutie Obvodného lesného úradu K. (ďalej len „obvodný lesný úrad“) č. 2011/00079-09 zo 16. novembra 2011 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že vo vyjadrení z 19. februára 2013 krajský súd poukazuje v zásade len na doterajší priebeh konania a na odôvodnenie namietaného uznesenia a toto vyjadrenie

neobsahuje nové skutočnosti, ústavný súd ho nepovažoval za potrebné doručiť sťažovateľom.

II.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s citovaným ustanovením § 31a uvedeného zákona je však možné v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4829/2012 a sp. zn. Rvp 4830/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na to, že sťažnosti sa týkajú toho istého konania vedeného na krajskom súde, proti uzneseniu ktorého tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru, článku dohovoru a práva podľa dodatkového protokolu uznesením krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S/28/2012

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Krajský súd namietaným uznesením č. k. 6 S/28/2012-12 zo 14. marca 2012 odložil vykonateľnosť rozhodnutia krajského lesného úradu č. 2012/00030 z 23. januára 2012 do dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej. V odôvodnení svojho uznesenia poukázal krajský súd na dve skupiny dôvodov, na základe ktorých dospel k záveru

o opodstatnenosti návrhu na pozastavenie účinnosti rozhodnutia krajského lesného úradu. V prvom rade poukázal na postup správnych orgánov v súvislosti s konaním o proteste Okresného prokurátora K. č. k. Pd 78/08-8 z 20. januára 2009. V tejto súvislosti zhrnul obsah žaloby, pričom uviedol:

«Ako to vyplýva z obsahu žaloby z 15. 12. 2012, Obvodný lesný úrad v K. vydal hore uvedené rozhodnutie zo 16. 11. 2011, ktoré bolo následne potvrdené preskúmaným rozhodnutím žalovaného z 23. 01. 2012 procesným postupom podľa § 69 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon o správnom konaní“) v znení neskorších predpisov, t. j. v konaní o proteste prokurátora.

Ako to ďalej vyplýva z obsahu žaloby v konaní o proteste Okresného prokurátora K. č. k. Pd 78/08-8 zo dňa 20. 01. 2009, podanému proti časti výroku rozhodnutia Obvodného lesného úradu v K. č. 2006/00473 z 19. 12. 2006 bolo vydané rozhodnutie žalovaného č. 2010/00196 z 09. 08. 2010, ktorým žalovaný vyhovel podanému protestu prokurátora a podľa jeho obsahu zrušil napadnutú časť rozhodnutia Obvodného lesného úradu v K. zo dňa 19. 12. 2006 a vec vrátil Obvodnému lesnému úradu K. na nové konanie a rozhodnutie. Následne Obvodný lesný úrad K. podľa obsahu námietok uvedených v žalobe z 15. 12. 2012 nepostupoval v súlade s ustanovením § 69 ods. 3 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého, ak sa protestu prokurátora vyhovel (v preskúmanej právnej veci ide o rozhodnutie Krajského lesného úradu K. z 09. 08. 2010 potvrdené rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR z 30. 11. 2010 č. 11589/2010-720/1157-1), orgán ktorého rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené, musí bez meškania najneskôr však do 30 dní od doručenia alebo zmeny rozhodnutia, obnoviť porušené práva. Ak obnova porušeného práva nie je možná, v rovnakej lehote je povinný vykonať inú primeranú nápravu.

Podľa obsahu žaloby, po uplynutí 30 - dňovej lehoty uvedenej v ustanovení § 69 ods. 3 zákona o správnom konaní, s časovým odstupom takmer jedného roka, vydal Obvodný lesný úrad K. rozhodnutie č. 2011/00079-9 zo 16. 11. 2011, ktorým v celom rozsahu zrušil svoje rozhodnutie z 19. 12. 2006, t. j. nad rámec rozsahu napadnutia administratívneho rozhodnutia uvedeného správneho orgánu prvého stupňa z 19. 12. 2006 v proteste prokurátora č. Pd 78/08-8 z 20. 01. 2009.

Obsahom žaloby z 15. 02. 2012 je aj námietka procesnoprávnej povahy poukazujúca na hore uvedené skutočnosti a zdôrazňujúca rozsah napadnutia rozhodnutí správnych

orgánov protestom prokurátora z 20. 01. 2009 smerujúcim iba proti časti výroku rozhodnutia Obvodného lesného úradu v K. č. 2006/00473 z 19. 12. 2006. Žalobca zároveň v tejto súvislosti uviedol, že konanie o proteste prokurátora bolo právoplatne ukončené vydaním rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR zo dňa 30. 11. 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného z 09. 08. 2010 tým, že protestu prokurátora bolo vyhovené v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu napadnutia rozhodnutia OLÚ K. z 19. 12. 2006. Podľa žalobcu teda správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej právnej veci postupovali v rozpore s ustanoveniami § 69 zákona o správnom konaní. Vzhľadom na procesnoprávny stav vyplývajúci z ustanovení § 69 zákona o správnom konaní a s prihliadnutím na rozsah napadnutia rozhodnutia Obvodného lesného úradu v K. č. 2006/00473 z 19. 12. 2006 protestom prokurátora z 20. 1. 2009 pri zohľadnení obsahu rozhodnutí žalovaného č. 2010/00196 z 09. 08. 2010 potvrdeného rozhodnutím MP SR z 30. 11. 2010 podľa obsahu žaloby konali správne orgány oboch stupňov pri vydávaní rozhodnutí zo 16. 11. 2011 a 23. 01. 2012 bez zákonného procesného základu.»

Krajský súd na základe takto vymedzeného obsahu žaloby uviedol tieto právne závery:

„Z obsahu podania žalobcu z 23. 02. 2012 (doplnenie dôvodov žaloby z 15. 02. 2012), ako aj z obsahu samotnej žaloby poukazujúcej na hore uvedený postup správnych orgánov oboch stupňov súd vyvodil právne závery o potrebe procesného postupu podľa § 250c ods. 1, druhá veta O. s. p., na základe čoho rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Pokiaľ ide o hore uvedené námietky procesnoprávnej povahy, súd je toho názoru, že pri potvrdení opodstatnenosti týchto námietok by išlo o nezákonné a za istých právnych podmienok nulité rozhodnutia orgánov verejnej správy, čo samo o sebe tvorí zákonný základ pre postup súdu podľa § 250c ods. 1, druhá veta O. s. p. Hmotnoprávny obsah rozhodovacej činnosti správnych orgánov oboch stupňov v preskúmvanej právnej veci totiž zásadným spôsobom vstupuje do práv a právom chránených záujmov žalobcu súvisiacich s výkonom práva poľovníctva podľa zákona č. 274/2009 Z. z. v platnom znení.“

Následne krajský súd poukázal na ďalšie skutočnosti, ktoré považoval za relevantné v súvislosti s odložením vykonateľnosti namietaného rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, pričom uviedol:

„Súd zároveň z obsahu podania žalobcu z 23. 02. 2012 vyvodil aj ďalší skutkový a právny dôvod pre vydanie uznesenia podľa § 250c ods. 1, druhá veta O. s. p., ktorým je rešpektovanie potreby kontinuálneho výkonu práva poľovníctva, ako aj právnych povinností s týmto súvisiacich podľa zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve v znení neskorších predpisov. V súvislosti s preskúvaným rozhodnutím žalovaného súd pritom uznal za dôvodnú obavu žalobcu spočívajúcu v tom, že podľa právneho stavu nastoleného preskúvaným rozhodnutím z 23. 1. 2012 by ktorýkoľvek subjekt, ktorý spĺňa právne podmienky uvedené v § 32 uvedeného zákona, mohol požiadať príslušný orgán štátnej správy na úseku poľovníctva, v danom prípade Obvodný lesný úrad v K. o zaevidovanie zmlúv o užívaní Poľovného revíru O. podľa ustanovenia § 16 ods. 1 uvedeného zákona. Takýmto postupom by žalobca stratil zákonné oprávnenie vykonávať právo poľovníctva v Poľovnom revíre O.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľov napadnutým uznesením krajského súdu vydaným v správnom súdnictve podľa § 250c ods. 1 OSP bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. V prerokúvanom prípade bolo potrebné zohľadniť aj to, že namietané uznesenie má povahu predbežného opatrenia. Takéto rozhodnutie je len dočasné (v danom prípade krajský súd rozhodol, že platí len do právoplatného rozhodnutia vo veci samej) a jeho podkladom sú spravidla len osvedčené skutočnosti, teda nie skutočnosti preukázané dokazovaním v súdnom konaní. Vzhľadom na

tieto špecifiká správneho súdництва ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Základom argumentácie sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym názorom krajského súdu, ktorý dospel k záveru, že je potrebné odložiť vykonateľnosť namietaného rozhodnutia krajského lesného úradu podľa § 250c ods. 1 OSP. Namietajú, že krajský súd uprednostnil právo výkonu poľovníctva pred vlastníckym právom sťažovateľov, a tiež to, že im postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože neboli pribratí do konania, a takto im bola znemožnená možnosť uplatňovať svoje práva v konaní pred súdom.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu je zrejmé, že podkladom pre jeho rozhodnutie sú dva dôvody. Prvý dôvod sa týka postupu obvodného lesného úradu a krajského lesného úradu po vyhovení protestu prokurátora. Zo žaloby, tak ako krajský súd jej obsah vymedzil v odôvodnení svojho uznesenia, vyplýva, že základom argumentácie žalobcu je tvrdenie, že krajský lesný úrad svojím rozhodnutím č. A/2010/00196 z 9. augusta 2010 vyhovel protestu prokurátora vo vzťahu k rozhodnutiu obvodného lesného úradu z 19. decembra 2006 len vo vymedzenej časti, následne však obvodný lesný úrad zrušil svoje rozhodnutie z 19. decembra 2006 v celom rozsahu. Krajský súd konštatoval, že preukázanie týchto skutočností by mohlo mať za následok nezákonnosť, prípadne nulitu uvedených rozhodnutí. Druhým dôvodom bola skutočnosť, že namietané rozhodnutie vstupuje do práv a právom chránených záujmov súvisiacich s výkonom práva poľovníctva, pričom poukázal na potrebu kontinuity pri výkone práva poľovníctva.

Z týchto skutočností je zrejmé, že neobstojí námietka sťažovateľov, že krajský súd uprednostnil právo výkonu poľovníctva pred vlastníckym právom. Zohľadnenie práva výkonu poľovníctva žalobcu bolo len dodatočným dôvodom jeho rozhodnutia. Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že ťažiskovým dôvodom boli skutočnosti týkajúce sa postupu obvodného lesného úradu a krajského lesného úradu v konaní potom, ako bolo vyhovené protestu prokurátora. Ústavný súd v tejto súvislosti v prvom rade poukazuje na to, že nie je oprávnený v zásade hodnotiť skutkové zistenia

a právne závery uvedené v rozhodnutí krajského lesného úradu z 9. augusta 2010, rozhodnutí Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky z 30. novembra 2010, ktorými bolo rozhodnuté v konaní o proteste prokurátora. Konštatuje však, že skutočnosti, ktoré uviedol krajský súd ako dôvody svojho rozhodnutia, zodpovedajú obsahu tejto žaloby a vyplývajú aj z rozhodnutí priložených k sťažnosti sťažovateľov. Ústavný súd preto rozhodnutie krajského súdu o odklade vykonateľnosti rozhodnutia krajského lesného úradu nepovažuje za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov o tom, že krajský súd im odňal možnosť konať pred súdom tým, že ich neprizval do konania, táto námietka v zásade neobstojí. Zo súdneho spisu krajského súdu vyplýva, že žalobca podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v žalobe, ktorá bola doručená krajskému súdu 16. februára 2012. O odklade vykonateľnosti rozhodol krajský súd namietaným uznesením 14. marca 2012. „*Návrh na pribratie*“ do konania vedeného krajským súdom uplatnili sťažovatelia podaniami doručenými krajskému súdu 21. mája 2012, resp. 13. júna 2012, teda až po podaní sťažnosti ústavnému súdu. O pribratí sťažovateľov do konania rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 S/28/2012-63 z 28. septembra 2012. Ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd mohol o pribratí sťažovateľov rozhodnúť aj bez návrhu (§ 250 ods. 1 OSP). Z relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku však nemožno vyvodiť povinnosť súdu rozhodnúť o pribratí účastníkov správneho konania pred prípadným rozhodnutím o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 250c ods. 1 OSP. Zo samotnej skutočnosti, že krajský súd rozhodol o pribratí sťažovateľov do konania až po rozhodnutí o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského lesného úradu, nemožno vyvodiť porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a porušenie čl. 17 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by záver o takomto porušení naznačovali.

V súvislosti s namietaným uznesením krajského súdu považuje ústavný súd za relevantné to, že toto uznesenie je rozhodnutím predbežným. Proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vo všeobecnosti mali účastníci konania možnosť využiť odvolanie

(§ 250ja OSP), ktoré je účinným prostriedkom na uplatnenie a ochranu aj tých základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ktorých porušenie namietajú vo svojej sťažnosti.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že krajský súd založil svoje uznesenie o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia na dostatočnom podklade, svoje právne závery primeraným spôsobom odôvodnil, tieto závery sú preskúmateľné a vychádzajú z aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 250c ods. 1), nie sú zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, preto sú ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 250c ods. 1) takéto nedostatky nevykazuje.

Sťažovatelia tiež namietajú, že uznesením krajského súdu zo 14. marca 2012 bolo porušené ich základné právo podľa čl. 20 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj vlastnícke právo (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, práv a slobôd hmotného charakteru, ak

toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže ústavný súd uznesenie krajského súdu zo 14. marca 2012 nepovažoval za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, nemohlo postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho uznesením dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 a čl. 20 ústavy, práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 17 dohovoru a porušenia práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 6 S/28/2012 zo 14. marca 2012 po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie, a preto ich pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnostiach.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2013